

Cetatea proscrisă

Dragos Niculescu

Să mergem toți cu grijă, mai cad pe lume poduri,
Din trepidație, pașii pot năruși și temple.
Să comandăm în ceruri papiota fără noduri,
Să azvîrlim în sobă manualul cu exemple.

Mi-aduc aminte bine, era acum o viață,
Sub coviltirul ceții, ne fluieram ca chiorii,
Dar mai urca atuncea o mîină din verdeață,
Ne mai redau zăgani copilele ardorii.

Priviți deci cum se-nclină La Belle Époque-ul zilei
Și cad toți ospătarii pe un pămînt apatic...
Vă spun, trage curentul dinspre Cutia Milei,
Și-o să ne-nțepenească vreun înger șturlubatic.

Ce pot să-ți fac, iubito, dac-ai plecat la stîină?
Eu doar îți promisesem că ți-o ofer, pe-un munte...
Acum dormim în vise cu pieile pe lînă
Și cu prosoape ude îmbătrînim pe frunte.

Hai, îmbățați cocoșul, cetatea e proscrisă,
Tavernele și banii dezmoștenesc făptura!
Mai pun în acatiste sărmanii cîte-o fisă,
Se dă pe flori speranța, la balamuc, de-a dura.

Înclin să cred, de-aceea, că ne rămîne marea,
Și codrul ne așteaptă, cu lumînări pe masă.
Izvoarele de lapte secătuiesc răbdarea,
Dar sfinții n-o să calce cu vreun papuc pe coasă.

Nu rîdeți, spaima lumii ne ciocăne la ușă,
Mai dați cu busuiocul, mai stați pe coji de nucă!
De-aceea plînge-n noapte, subit, cîte-o păpușă,
Fiindcă o sete-n oase ne bea și ne usucă.